

ИТАЛО КАЛВИНО

ЛУНАТА ТИЧА СЛЕД ЛУНАТА

Превод от английски: Никола Захариев, 1990

chitanka.info

1976 г.

В градините дзен в Киото разстилат бял пясък, едър почти колкото чакъл, който има свойството да отразява лунните лъчи. В храма Рьоандзен този пясък, нагребан от монасите на прави паралелни пътечки или на концентрични кръгове, образува малка градина около пет купчини ниски скали. В Сребърния храм пък пясъкът е натрупан на тумбестото конусовидно хълмче, в подножието на което е разгребан на правилни вълни. По-нататък около едно езерце се простира раздвижена градинка с храсти и дървета. Нощем при пълнолуние цялата градинка се осветява от сребристото сияние на пясъка. Сребърния храм посетих през деня, и то в дъждовно време, но дребният бял чакъл сякаш излъчваше акумулираната в него лунна светлина; като че някаква привидна прилика с източника на тази светлина се бе запазила във формите, изплували от белотата, от този вулкан, напоен като гъба с вода, под траекториите на дъждовните капки, падащи отвесно като лунни лъчи върху правите пясъчни ленти, които един монах разгребва всяка сутрин в нов рисунък.

Обичта към Луната често се съпътствува от обич към нейното отражение, сякаш за да се подчертае в тази отразена светлина склонността към игрите с огледала. От четирите павилиона за чайна церемония в двореца Кацура в Киото — строени през XVI век, по един за всеки сезон с типичния за него пейзаж — есенният е разположен така, че обитателите да виждат Луната в момента на изгряването ѝ, като в същото време се наслаждават и на нейното отражение в езерцето.

Може би именно този чар от удвояването, и то точно на лунния образ, е вдъхновил един интересен поет от първия японски авангард на XX век — Таруфо Инагаки^[1]. Даже и при буквален превод стихотворението му сякаш ни дава възможност да доловим (именно като отражение) нещо от фантастичния му порив. То е озаглавено „Луната в джоба“.

„Една вечер Луната върви по улицата, носейки себе си в джоба. По склона се развързва едната и обувка. Луната се навежда да си завърже връзката и от джоба ѝ изпада Луната и се търкулва бързо надолу по асфалтираната улица, окъпана от внезапно рукналия дъжд. Луната тича след Луната, но разстоянието се увеличава от ускорението

на Луната, която се търкаля. И Луната загубва себе си в лазурната мъгла долу на края на склона.“

[1] Вероятно става дума за поета Наруро Инагаки (1900–1977). —
Б.р. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.